

РЕШЕНИЕ

№ 3047

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело № 20231110118949 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ за заплащане на сумата от 5206,73 лева, представляваща неизплатена сума по регресно вземане на ищеца за възстановяване на платено по имуществена застраховка застрахователно обезщетение за щети по автобус „***”, с рег. № ***** , причинени при ПТП, реализирано на 08.08.2022 г. в ***** , около 13:10 часа, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 07.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.**

В исковата молба се твърди, че вина за настъпване на ПТП има водачът на лек автомобил „Фолксваген”, модел „Поло“, с рег. № *** , който намирайки се в бус лентата и поради недостатъчен контрол върху автомобила и**

несъобразяване с пътната обстановка при отваряна на вратата на водача причинява ПТП с автобус „*****“, с рег. № *****, като за целта бил съставен Двустранен протокол за ПТП. Посочва, че за водача на автобус „*****“, с рег. № ***** била сключена застраховка „Каско Стандарт“ с ищцовото дружество – застрахователна полица № 5C107362 (позиция 32). За репарирание на вредите по ППС било определено обезщетение в размер на 5181,73 лева, както и ликвидационни разноси за ликвидиране на щетата в размер на 25,00 лева. Посочва, че след отправена покана, ответното дружество е отказало да заплати застрахователното обезщетение. Моли за уважаване на исковите претенции. Претендира разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск по основание и размер. Не оспорва наличието на валидно към датата на процесното ПТП застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена за лек автомобил „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № *****. Твърди, че не са налице предпоставките, осъществяващи фактическия състав на непозволеното увреждане. Оспорва, твърдението на ищеца, че вина за настъпване на ПТП има водачът на л.а. „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № *****. В условията на евентуалност, прави възражение за съпричиняване. Прави искане да му се присъдят

деловодните разноси.

В съдебно заседание ищецът /ФИРМА/, редовно призован, се представлява от адвокат С., която поддържа исковата молба и моли за уважаване на иска.

Ответникът /ФИРМА/, редовно призован, в открито съдебно заседание, се представлява от юрисконсулт Р.К., който поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на иска.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателствата на основание чл. 235, ал.2 от ГПК, и по свое вътрешно убеждение на основание чл. 12 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

По предявения иск с правно основание чл. 411 от КЗ спорното материално право се обуславя от възникването на следните материално-правни предпоставки: 1) валидно възникнало застрахователно правоотношение; 2) установяване на настъпването на покрит от застрахователния договор застрахователен риск; 3) механизма на ПТП и вида на вредите, възникнали в причинна връзка с ПТП, в това число отговорността на делинквента, застрахован при ответното дружество по силата на застраховка „Гражданска отговорност“, 4) изплащане на застрахователно обезщетение и размера му.

Съдът с определението си постановено по реда на чл. 140 от ГПК е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване в процеса на следните факти и обстоятелства от значение за спора, а именно сключен застрахователен договор по застраховка „Каско Стандарт“ между ищеца и собственика на автобус „***“ с ДК № ***** , застрахователна полица № 5C107362208, със срок на действие от 20.03.2022г. до 19.03.2023г., че на 08.08.2022г. е настъпило процесното застрахователно събитие в която връзка при ищеца е образувана щета № 47032222200853, по която е изплатено обезщетение в размер на 5181,73 лева, както е отделено за безспорно и обстоятелството, че за л.а. „Фолксваген“, модел „Поло“ с рег. № ***** е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ – полица № BG/06/121002992729 със срок на валидност от 17.10.2021г. до 16.10.2022г., по силата на която ответникът се е задължил да застрахова гражданската отговорност за вреди на виновния водач.**

Спорни в производството са осъществяването на фактите и обстоятелствата, свързани с механизма на ПТП, причинната връзка между ПТП и вредите, както и дали ПТП е реализирано по вина и поради противоправното поведение на водача на л.а. „Фолксваген“, модел „Поло“.

В тази връзка по делото е допуснато изслушване на съдебно - автотехническа експертиза. Според експертизата, която съдът кредитира, като съотнасяма на приетият по

делото Двустранен констативен протокол за ПТП от 08.08.2022г. и на показанията на водача на автобус „***“ с ДК № ***** – свидетелят П. С., ПТП е настъпило на 08.08.2022г., около 13:10 часа в ***** , след спирката на автобусите на площад ***** , където в дясно на платното, в бус лентата, според свидетелят С., е бил в спряно положение водача на л.а. „Фолксваген“, модел „Поло“ с рег. № *****. По същото време водача на автобус „*****“ – свидетелят С., предприема маневра за заобикаляне на спрелия автомобил, като в същото време водача на л.а. „Фолксваген Поло“ отваря предна лява врата и реализира ПТП с преминаващия автобус, като с предна лява врата удря автобуса в странична дясна част и му причинява материални щети – счупено задно салонно стъкло и панел заден, десен. Вещото лице е дало крайно заключение, че от техническа гледна точка, причинените щети по автобус „***“ с ДК № ***** са вследствие реализираното ПТП.**

Двустранният констативен протокол за ПТП е частен свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща съда формална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от участниците в ПТП факти, относими за механизма на ПТП каквото удостоверяване е налично в конкретиката на случая, както и относно факта, че удостоверяването изхожда от подписалите протокола лица. Това се потвърди

от самия свидетел С.. Когато фактът, съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Това в случая е факта за удостоверената вина за настъпване на ПТП, неизгоден за ответника факт, поради което съдът е длъжен да го кредитира. Ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални познания, които съдът не притежава. В конкретиката на случая ответникът не обори презумпцията, доколкото негова е доказателствената тежест, че водача на застрахования при него автомобил по застраховка „Гражданска отговорност“ няма вина за настъпване на ПТП. Изслушаната САТЕ в съответствие с факта, че водача на л.а. „Фолксваген Поло“ е положил подписа си в двустранния констативен протокол, че е виновен за ПТП, и съдът като взе в предвид и показанията на водача на автобуса – С., формират сигурно убеждение в съда, че ПТП е в резултат на виновното и противоправно поведение на водача на л.а. „Фолксваген Поло“.

Настоящият съдебен състав счита, че ищецът, чиято е доказателствената тежест в производството, проведе пълно

и главно доказване на твърдението си за настъпило застрахователно събитие – ПТП. От съвкупната преценка на събраните писмени доказателства по делото, показанията на свидетеля С. и заключението на съдебно-автотехническата експертиза, се установява по безспорен начин, че на 08.08.2022 г. е настъпило ПТП с лек автомобил „Фолксваген“, модел „Поло“ с ДК № ***, чиито водач, поради недостатъчен контрол върху автомобила и несъобразяване с пътната обстановка при отваряне на шофьорската врата на автомобила, реализира ПТП със заобикалящия го автобус „***“ с ДК № *****. Както бе посочено по-горе, двустранният протокол за ПТП е частен свидетелстващ документ, ползващ се само с формална доказателствена сила и при наличие на други доказателства, каквито са събрани в настоящото производство, като изслушаната САТЕ и показанията на свидетеля С., категорично доказват, че вина за настъпване на ПТП има водача на МПС, застраховано при ответника. По гореизложеното съдът приема, че ищецът доказва в производството механизма на ПТП и причинно-следствената връзка между ПТП и вредите.**

Не се установява и съпричиняване от водача на автобус „*“ с ДК № ***** за допринасяне на вредоносния резултат. Съгласно чл.51 ал.2 от ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. При определяне размера**

на обезщетението по реда на чл.51 ал.2 от ЗЗД от значение е наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, а не и вината на увредения, като в този смисъл е т.7 от ППВС №17/18.11.63 г. и ТР №88/12.09.62 г. на ОСГК, които са задължителни за съда, както и трайната съдебна практика. Съпричиняване на вредите в настоящият случай ще е налице ако със свое противоправно деяние водача на увредения автобус, наред с противоправното деяние на делинквента е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат. Предвид събраните доказателствата по делото, и доколкото в доказателствена тежест на ответника бе да докаже наличието на противоправно поведение от страна на водача на увреденото ППС, то не се установи такова поведение от негова страна. Точно обратното, установи се, че водача на автомобила, застрахован при ответника е бил ситуиран в бус лентата, малко след спирката и е възпрепятствал свободното движение в тази част на пътното платно, като по този начин е нарушил чл. 95, чл. 69 и чл. 20 от ЗДвП. Също така свидетелят С. посочи, че водача на л.а. „Фолксваген“ е посочил, че автомобила му е аварирал, което е наложило паркирането в бус лентата, но това обстоятелството остана недоказано в производството, още повече че чл. 97, ал.2 и ал.3 от ЗДвП повелява, че в случай на авария, водача на аварирания автомобил е длъжен незабавно да измести автомобила на място, където е позволено паркирането и да обозначи повреденото ППС с

предупредителен светлоотразителен триъгълник или по друг подходящ начин, така, че ППС да бъде забелязано отдалече от водачите на останалите ППС. Не се установиха такива факти и обстоятелства в производството.

По изложеното съдът намира, че исковата претенция е доказана по основание, а и по размер според изслушаната САТЕ, която дава заключение, че размера на изплатеното обезщетение възлиза на процесната сума от 5181,73 лева, която сумирана със сумата в размер на 25,00 лева за ликвидационни разноси възлиза на пълно предявената сума от 5206,73 лева.

По изложеното иска следва да бъде уважен изцяло, като върху главничното вземане следва да бъде присъдена и законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 07.04.2023г. до окончателно изплащане на вземането.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК право на разноси се поражда в полза на ищеца. На ищеца в производство следва да се присъдят разноси за държавна такса в размер на 208,27 лева, 250,00 лева за изслушване на САТЕ, 30,00 лева - депозит за разпит на свидетел, както и следва да се присъди на ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 984,00 лева с ДДС, което се установи в производството, съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. на ОСГТК на ВКС, че е реално заплатено, и което не е прекомерно, доколкото

съответства на минималния размер, предвиден в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, по – конкретно в чл. 7, ал.1,т.2 от нея. Или на ищеца в производството следва да се присъдят разноски в общ размер от 1472,27 лева.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***, ДА
ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/, ЕИК *****, сумата в размер на
5206,73 лева, представляваща неизплатена сума по регресн
вземане на ищеца за възстановяване на платено по
имуществена застраховка застрахователно обезщетение за
щети по автобус „****“, с рег. №
****, причинени при ПТП, реализирано на
08.08.2022 г. в ****, около 13:10 часа, щета №
47032222200853, ведно със законната лихва, считано от
датата на подаване на исковата молба – 07.04.2023 г. до
окончателното изплащане на вземането.**

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***, ДА
ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/, ЕИК *****, сумата в размер на
1472,27 лева, деловодни разноски в производството на
основание чл. 78, ал.1 от ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването.

Съдия при Софийски районен съд: _____